

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **O. A.**, narozený X
toho času pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, Vyšní
Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání
a eskort
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 2. 2025, č. j. KRPU-24535-27/ČJ-2025-040022-ZZC-DB,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 2. 2. 2025, č. j. KRPU-24535-27/ČJ-2025-040022-DB, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle ustanovení §

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

129 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajišťuje za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, kterým je Nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 26. 06. 2013, č. 604/2013, (dále jen „dublinské nařízení“), a podle ustanovení § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobce.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že na území České republiky přicestoval z Francie, kde podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Do České republiky přicestoval za účelem návštěvy své přítelkyně paní S. K., se kterou po dobu svého pobytu na území přebýval. Svou přítelkyni zná asi 1 rok. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že z obsahu spisového materiálu není jasné, zda řízení o udělení mezinárodní ochrany v Německu (žalobce na několik místech v žalobě zaměňuje Francii a Německo; dle obsahu spisu bylo s žalobcem vedeno jen jedno azylové řízení, a to ve Francii – poznámka soudu) nadále probíhá, či zda je již skončeno. Dle žalobce žalovaný vycházel z předpokladu, že pokud je žalobce evidován v systému EUODAC s údajem, že v roce 2023 podal žádost o azyl, tak že řízení o azylu stále probíhá. Žalobce však do protokolu uvedl, že mu v Německu (správně patrně ve Francii) bylo řečeno, že mu azyl nedají, avšak neobdržel žádné rozhodnutí o povinnosti vycestovat z Francie. Není tak dle jeho názoru zjevné, zda je oprávněn k pobytu ve Francii. S poukazem na uvedené skutečnosti považuje žalobce žalobou napadené rozhodnutí za vydané na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a za nepřezkoumatelné.
3. Dále žalobce namítal, že cizince je možné zajistit dle § 129 zákona o pobytu cizinců pouze v případě, pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Žalobce trval na tom, že v jeho případě nebyly dány zákonné podmínky, aby mohlo být shledáno v jeho případě nebezpečí útěku, neboť jeho jednání ani délka jeho neoprávněného pobytu na území nezakládají nezbytnost jeho omezení na osobní svobodě. Samotný nelegální pobyt na území nepostačuje pro aplikaci zajištění. Žalobce trval na tom, že se nepokusil o útěk, nevyhnul se dřívějšímu předání do jiného členského státu EU, ani nevyjádřil úmysl nerespektovat případné rozhodnutí o jeho předání. Naopak uvedl, že se hodlá do Francie vrátit. Žalobce si nebyl vědom toho, že na území České republiky nemůže jako žadatel o mezinárodní ochranu v jiném členském státě pobývat ani pokud jde o návštěvu přítelkyně, která je občankou EU. Sama přítelkyně uvedla adresu, na které se žalobce může podobu pobytu na území zdržovat. Nelze tedy dle žalobce paušálně dovozovat, že by své předání do Německa (zřejmě myšleno do Francie – pozn. soudu) nerespektoval.
4. Dále žalobce konstatoval, že zajištění cizince a jeho následné umístění do zařízení pro zajištění cizinců představuje mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka. Zajištění cizince proto musí být podloženo závažnými důvody a vzhledem ke své povaze instrumentu mimořádného může být užito jen v případech výjimečných, kdy je zjevné, že jiné řešení než zásadní omezení osobní svobody nepřichází v úvahu. Správní orgán měl výslovně, přehledně a logicky vysvětlit, ze kterých konkrétních skutečností vyplývá obava, že se žalobce bude vyhýbat realizaci správního vyhoštění (v dané případě měl žalobce zřejmě na mysli předání do příslušného státu dle mezinárodní smlouvy – pozn. soudu). Současně trval žalobce na tom, že žalovaný měl výslovně uvést, proč je v daném případě zajištění opatřením nezbytným pro dosažení účelu správního řízení a proč

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nelze jeho účelu dosáhnout jinak. Žalovaný však dle žalobce pouze konstatoval, že zajištění je nezbytné. Takový závěr považuje žalobce za nepřezkoumatelný.

5. Žalobce dále zdůraznil, že základním principem právního státu je rovněž zákaz svévole spočívající v zákazu nadbytečného použití jinak racionálně zvolených nástrojů regulace. S poukazem na závěr Ústavního soudu obsažený v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 5/01, pak žalobce uvedl, že zasahování státu musí respektovat přiměřenou (spravedlivou) rovnováhu mezi požadavkem obecného zájmu společnosti a požadavkem na ochranu základních práv jednotlivce.
6. Žalobce trval na tom, že žalobou napadené rozhodnutí je zcela nepřezkoumatelné, neboť z něho nevyplývá, jaký je aktuální stav řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ve Francii, přičemž tato skutečnost je dle žalobce pro posouzení daného případu zásadní. Žalovaný se dle žalobce omezil na zjištění, že žalobce žádost o mezinárodní ochranu ve Francii podal. Žalobce zdůraznil, že aby byl zásah do osobní svobody cizince přípustný, musí mimo jiné sledovat vymezený účel, kterým je v tomto případě předání cizince do státu příslušného k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Jestliže však v dané zemi, kam má být cizinec předán, již řízení o udělení mezinárodní ochrany neprobíhá, a cizinci byl na území ukončen pobyt, není tak založen důvod k jeho předání. V tomto směru odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, z něhož vyplývá povinnost správního orgánu vždy posuzovat, zda je předání alespoň potenciálně možné s tím, že o zajištění cizince je možné rozhodnout, pouze pokud zákonný účel omezení osobní svobody bude možné uskutečnit. V daném případě se však žalovaný dle žalobce nezabýval otázkou stavu azylového řízení žalobce v Německu (správně pravděpodobně ve Francii – poznámka soudu).
7. Žalobce rovněž stručně namítl, že se žalovaný nezabýval jeho velmi špatným zdravotním stavem.

Vyjádrění žalovaného k podané žalobě

8. Žalovaný ve svém vyjádření zdůraznil, že se žalobcem nebylo zahájeno řízení o správním vyhoštění a že řízení o přemístění do země odpovědné za posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu probíhá na základě zjištěné shody v systému EURODAC s tím, že bylo zjištěno, že žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu ve Francii a nikoli v Německu. Rovněž uvedl, že nebyly zjištěny žádné závažné zdravotní potíže žalobce, naopak žalobce do protokolu uvedl, že je zdravý a s žádnou nemocí se neléčí.
9. Žalovaný zrekapituloval „utečenecký příběh“ žalobce. Žalobce výslovně uvedl, že podal žádost o azyl ve Francii, a že ví, že mu žádost byla zamítnuta. Rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu osobně převzal a neodvolal se proti němu. Žalobce však tvrdil, že nevěděl, že důsledkem neudělení azylu je nutnost vycestovat z EU.
10. Dle žalovaného byly splněny všechny podmínky pro aplikaci zajištění žalobce. Žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně. Dále bylo dle žalovaného bez sebemenších pochyb prokázáno, že žalobce podal na území Francie žádost o azyl, což bylo prokázáno shodou otisků prstů žalobce v systému EURODAC. Žalobce tedy spadá do působnosti dublinského nařízení. Žalovaný rovněž poukázal na skutečnost, že Francouzská republika přijala svoji odpovědnost a po vydání žalobou napadeného rozhodnutí zaslala souhlas s přijetím žalobce zpět na své území.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

11. Dle žalovaného byla rovněž řádně prokázána existence vážného nebezpečí útěku žalobce, kdy žalobce naplnil hned několik kritérií obsažených v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně a měl být předán do Francie, tedy do státu, který nesousedí Českou republikou, a žalobce nemůže oprávněně do tohoto státu cestovat, neboť nemá potřebné cestovní doklady. Žalobce rovněž nesetřval do konečného rozhodnutí o jeho žádosti v zemi, kde žádal o azyl a neoprávněně cestoval do České republiky. Z jednání žalobce dle žalovaného jednoznačně vyplývá snaha vyhnout se následnému nucenému vycestování z Francie po zamítnutí jeho žádosti o azyl. Namísto, aby se dostavil na příslušný úřad k dořešení jeho pobytu, odcestoval nelegálně za svou přítelkyní do České republiky.
12. K výpovědi přítelkyně žalobce žalovaný uvedl, že obsahovala zásadní rozpory oproti výpovědi samotného žalobce. Z obsahu výpovědí žalobce a jeho přítelkyně a zejména z rozporů v jejich obsahu žalovaný dospěl k závěru, že se jednalo o nahodilou známost, která se jevila spíše jako účelová. Vzhledem ke způsobu vycestování žalobce do Francie, kdy cestoval ilegálně a k cestě využil převaděčů a cestoval v úkrytu, a vzhledem k tomu, že nepřikročil ke kontaktování orgánů ve Francii za účelem dořešení jeho pobytu a raději Francii opustil, žalovaný vyhodnotil žalobce jako nedůvěryhodnou osobu. Proto nemohl spoléhat na tvrzení žalobce, že by se zdržoval u své přítelkyně do doby rozhodnutí o jeho předání do Francie. Žalovaný má jednoznačně za to, že žalobce by se předání vyhýbal a skrýval.
13. Ve vztahu k hodnocení přiměřenosti zajištění a zejména zásahu do osobního a rodinného života žalovaného žalovaný dospěl k závěru, že vztah s českou přítelkyní je spíše známost na dálku, výpovědi o vzájemném soužití žalobce a jeho přítelkyně se zásadně liší a jsou plné významných rozporů. Přemístěním žalobce do Francie tak nedojde k zásadnímu a nepřiměřenému zásahu.
14. K možnosti užití mírnějších opatření žalovaný uvedl, že žalobce přicestoval do Francie nelegálně bez cestovních a pobytových dokladů, za pomoci převaděčů a v úkrytu. Žalobce věděl, že jeho žádost o azyl byla zamítnuta, ale namísto dořešení pobytu nelegálně vycestoval do České republiky. Do Francie se žalobce vrátit nechce. Finanční prostředky nemá. Tvrzení, že by žalobce zůstal u své přítelkyně shledal žalovaný jako nevěrohodné, a to s ohledem na řadu zásadních rozporů ve výpovědích žalobce a jeho přítelkyně. Na základě těchto skutečností dospěl žalovaný k závěru, že žalobce je nedůvěryhodnou osobou, která nedodrжуje pravidla a zákony a údajný vztah se S. K. nevyhodnotil jako skutečnost skýtající dostatečnou záruku, že by žalobce nevycestoval do další země a nesnažil se skrývat. Dle žalovaného je primárním zájmem žalobce zůstat na území EU.
15. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce v rámci své žádosti o azyl musel být informován o svých právech a povinnostech. Je však patrné, že své povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu žalobce neplní. Žalovaný zdůraznil, že samotná pobytová historie žalobce podstatně snižuje jeho důvěryhodnost a jen těžko lze uvěřit, že by žalobce respektoval zákon a vyčkal na rozhodnutí v dublinském řízení, neboť po celou dobu svého pobytu na území EU zákony a pravidla nerespektoval a cestoval po Evropě bez příslušných dokladů.
16. Žalovaný trval na tom, že pečlivě zohlednil všechny okolnosti, vyjádřil se k údajům, které uvedl žalobce, i k žalobcem tvrzené přítelkyni. Zdůraznil, že se v případě žalobce jedná o krátkodobé zajištění v řádu týdnů, kdy následně bude v rámci dublinského řízení žalobce

předán do Francie, což neznemožňuje další kontakt s jeho přítelkyní. Přítelkyně rovněž uvedla, že plánují návštěvu rodiny v Turecku.

17. Žalovaný dospěl k závěru, že byl naplněn důvod pro zajištění žalobce, kdy ani udávaný vztah ani adresa pobytu ve světle výše uvedených skutečností s přihlédnutím k osobnosti pachatele a jeho pobytové historii neskýtá záruku, že by žalobce vyčkal rozhodnutí v rámci dublinského řízení a následně jej respektoval.

Posouzení věci soudem

18. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhл nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
19. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
20. Žalobce byl dne 1. 2. 2025 kontrolován hlídkou policie v provozovně Kebab v Podbořanech. Žalobce předložil pouze svůj turecký průkaz totožnosti. Žalobce byl zajištěn. Následně bylo zjištěno, že v evidenci EURODAC je žalobce veden jako žadatel o azyl ve Francii. V pohovoru žalobce uvedl, že z Turecka vycestoval před dvěma roky do Francie. Cestu měl zajištěnu pomocí ilegálních převaděčů. Cestoval v kamionu v úkrytu do Rakouska, následně autobusem do Berlína a pak autobusem do Marseille. Tam pobýval asi dva měsíce a odstěhoval se do města Toulon. Žalobce uvedl, že cestovní doklad neměl nikdy vydaný. O azyl žádal ve Francii v městě Nice v březnu 2023. Na území České republiky přicestoval před pěti dny. Tři dny byl sám v Praze a následně odcestoval do Podbořan za svou přítelkyní S. K., dle žalobce narozenou dne X. Uvedl, že jeho přítelkyně bydlí v domě s rodiči. V jejich domě žalobce nebyl, bydlel jeden den v domě u sousedky, kde s ním spala i jeho přítelkyně. Uvedl, že s přítelkyní se seznámili prostřednictvím sociálních sítí. Přítelkyně za ním byla dvakrát ve Francii a pokaždé tam strávila maximálně čtyři dny. Telefonní kontakt na přítelkyni neměl, měl pouze kontakt na Instagramu. Žalobce uvedl, že s přítelkyní komunikuje česky. Učí se český jazyk přes internet. Uvedl, že přítelkyně doposud neřekla svým rodičům, že má přítele Turka. Žalobce dále uvedl, že kromě přítelkyně nikoho nemá na území České republiky ani na území EU a nemá žádné finanční prostředky. Konstatoval, že se do Francie vrátit může, ale po propuštění by tam necestoval, ale vrátil by se k přítelkyni a žil by s ní v Podbořanech. Žalobce konstatoval, že je mu známo, že pro pobyt v EU potřebuje pas a vízum. Dále žalobce uvedl, že jeho řízení o azylu bylo ve Francii asi skončeno, neboť dostal od soudu rozhodnutí, kde je uvedeno, že jeho žádost o azyl nebyla schválena. Nedostal ale žádné rozhodnutí o tom, že má z Francie vycestovat. Nebyl vyzván, aby odevzdal doklady žadatele o azyl. Proti rozhodnutí soudu se neodvolal. Rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

soudu o neschválení žádosti o azyl dostal asi v listopadu nebo prosinci 2024. Písemnost převzal osobně v městě Nice.

21. Dne 2. 2. 2025 se na cizineckou policii z vlastní vůle dostavila S. K., narozená dne X. Uvedla, že žalobce je její přítel a seznámili se koncem srpna nebo začátkem září 2024. Žalobce jí říkal, že žije ve Francii. Dle S. K. žalobce do České republiky přicestoval dne 30. 1. 2025 rovnou do Podbořan. Po příjezdu měl žalobce bydlet u ní doma v rodinném domě, kde bydlí i rodiče S. K. Uvedla, že žalobce rodičům i představila. Zdůraznila, že nikde jinde žalobce nepřespával. Dále uvedla, že ve Francii za žalobcem nikdy nebyla a viděla ho dne 30. 1. 2025 poprvé. Uvedla, že se domnívala, že žalobce na území pobývá na základě platného cestovního dokladu. Konstatovala rovněž, že s přítelem chtěli naplánovat seznámení rodiny a chtěli cestovat do Turecka. Žalobce dle S. K. nikdy nemluvil to tom, že by nemohl cestovat do Turecka nebo že by mu tam něco hrozilo.
22. Podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
23. Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
24. Čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení uvádí, že pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.
25. Čl. 18 odst. 1 písm. d) dublinského nařízení uvádí, že členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen mimo jiné přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 dublinského nařízení státního příslušníka třetí země, jejíž žádost zamítl a který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.
26. Čl. 24 odst. 4 dublinského nařízení uvádí, že pokud osoba uvedená v čl. 18 odst. 1 písm. d) tohoto nařízení, jejíž žádost o mezinárodní ochranu byla zamítnuta konečným rozhodnutím v jednom členském státě, se nachází bez povolení k pobytu na území jiného členského státu, může posledně jmenovaný členský stát buď požádat druhý členský stát o přijetí dotčené osoby zpět, nebo provést řízení o navrácení v souladu se směrnicí 2008/115/ES. Pokud se uvedený členský stát rozhodne požádat druhý členský stát o přijetí dotčené osoby zpět, pravidla podle směrnice 2008/115/ES se nepoužijí.
27. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.

28. Podle § 123b odst. 1 Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo
 - d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
29. Na úvod samotného hodnocení předmětné žaloby soud konstatuje, že žaloba je plná obecných proklamací, obsáhlých citací judikatury týkající se správního vyhoštění a nepřesností a skutkově nesouvisejících tvrzení. V žalobě je na řadě míst jako země, kde žalobce žádal o azyl, zmiňováno Německo, ale žalobce žádal o azyl pouze ve Francii. Proto soud ke zmínkám o Německu nepřihlížel a chápal to jako zřejmou nesprávnost v podané žalobě. V případě žalobce rovněž nebyl nikdy v průběhu správního řízení zmiňován jakýkoliv poukaz na jeho špatný zdravotní stav. Proto soud shledal jako zcela nedůvodnou námitku žalobce, že se žalovaný nezabýval jeho špatným zdravotním stavem. Soud poznamenává, že pravděpodobně i v případě této námitky šlo o zřejmou nesprávnost v podané žalobě.
30. Zásadní námitka žalobce spočívala v poukazu na skutečnost, že žalovaný před vydáním rozhodnutí o zajištění žalobce nepostavil na jisto, zda žalobce je ještě žadatelem o azyl ve Francii, či zda už byla jeho žádost konečným způsobem vyřízena. V této skutečnosti spatřuje nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí.
31. Z obsahu správního spisu i žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalovaný měl postaveno najisto, že žalobce podal žádost o azyl ve Francii. Rovněž z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce žalovanému sdělil, že se domnívá, že o jeho žádosti již bylo rozhodnuto a on se proti tomuto rozhodnutí neodvolal. Zásadní otázkou ve vztahu k předmětné námitce je, zda skutečnost, že žalobcova žádost o azyl byla již ve Francii posouzena, má nějaký význam z hlediska možnosti předání žalobce na základě dublinského nařízení do Francie. Z obsahu správního spisu i vyjádření žalobce vyplývá, že jedinou zemí, kde žalobce požádal o azyl byla Francie. Z výše citovaného článku 18 odst. 1 písm. d) a čl. 24 odst. 4 dublinského nařízení vyplývá, že přímo dublinské nařízení se situací, kdy na území členského státu je zjištěn neoprávněně pobývajícím cizinec, kterému v jiném členském státu skončilo řízení o jeho žádosti o azyl, a uvedená ustanovení jednoznačně zakotvují možnost takového cizince předat na základě uvedeného dublinského nařízení do státu, kde svou

původní azylovou žádost podával. Z uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že není podstatné, zda neoprávněně pobývajícím cizinec je doposud v pozici žadatele o azyl, či již byla jeho žádost pravomocně zamítnuta. Pokud cizinec v mezidobí neopustil území EU, což v daném případě nenastalo a žalobce to ani netvrdil, stále je možné na základě dublinského nařízení předat cizince do členského státu EU, ve kterém podal svou původní žádost o azyl. Ukončení azylového řízení tedy nemůže být překážkou realizace předání cizince do příslušného státu dle dublinského nařízení. Proto pro žalovaného bylo podstatné zjištění, že žalobce ve Francii podal žádost o azyl, ale nebylo již nutné s ohledem na nutnost rychlého rozhodnutí ve věci stavět najisto, zda řízení o žádosti stále běží, či zda již byla pravomocně zamítnuta. Vzhledem k výše uvedenému dle soudu nemůže být vadou způsobující nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, že se žalovaný otázkou stavu řízení o žalobcově žádosti o azyl v žalobou napadeném rozhodnutí nezabýval.

32. Pro úplnost soud podotýká, že námitku, že jeho azylové řízení již bylo ukončeno, a proto jej nelze předat do Francie dle dublinského nařízení, žalobce vznesl až ve své žalobě a před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí ji neuplatnil. Jedná se tedy čistě o žalobní námitku, se kterou se vypořádal výše soud a absence úvah o možnosti postupovat vůči cizinci, u něhož už řízení o azylu v příslušném státě EU bylo skončeno, dle dublinského nařízení v žalobou napadeném rozhodnutí nemůže způsobovat jeho nepřezkoumatelnost.
33. Dále žalobce namítal, že v jeho případě neexistovalo vážné nebezpečí útěku. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí se otázkou existence vážného nebezpečí útěku zabýval. Konstatoval, že toto nebezpečí spadá ve skutečnosti, že se žalobce pohybuje po území členských států EU bez platných cestovních dokladů a víza, přestože byl oprávněn pobývat legálně pouze ve Francii. Na jiném místě žalobou napadeného rozhodnutí pak žalovaný na základě zásadních nesrovnalostí ve výpovědi žalobce a jeho přítelkyně dospěl k závěru, že mezi žalobcem a jeho přítelkyní se nejedná o plnohodnotné trvalé soužití dvou lidí, kteří plánují společnou budoucnost. Z výpovědi S. K. vyplynulo, že žalobce fyzicky viděl prvně pouhé dva dny před jeho zajištěním. Z porovnání výpovědi žalobce a jeho přítelkyně pak nebylo možné určit, zda žalobce u přítelkyně mohl pobývat, když uváděl, že bydlel u nějaké její kamarádky. Z obsahu správního spisu dle soudu rovněž vyplývá, že žalobce měl být předán do Francie, která je zemí, nesousedící přímo s Českou republikou, žalobce nemohl do této země samostatně vycestovat a možnost jeho pobytu u jeho přítelkyně rovněž nebyla postavena na jisto. K tvrzení žalobce, že uvedl, že se do Francie hodlá vrátit soud podotýká, že ve své výpovědi při podání vysvětlení žalobce uvedl, že se do Francie vrátit může, ale nechce se tam vrátit, protože v České republice má přítelkyni. K tvrzení žalobce, že nevěděl, že jako žadatel o azyl ve Francii nemůže pobývat v České republice ani jako návštěvník občana EU, soud uvádí, že ve své výpovědi při podání vysvětlení žalobce výslovně uvedl, že ví, že pro cestování na území členských států EU potřebuje pas a vízum. Rovněž uvedl, že si je vědom, že pobytem na území České republiky bez platného cestovního dokladu a víza se dopouští protiprávního jednání. S ohledem na výše uvedené tedy dospěl soud k závěru, že otázkou existence vážného nebezpečí útěku ze strany žalobce se žalovaný zabýval a soud shledal vypořádání této otázky jako dostatečné. Proto tuto námitku shledal jako nedůvodnou.
34. Dále žalobce zcela v obecné rovině namítal, že jeho zajištění nebylo podloženo dostatečným odůvodněním a že žalovaný se nezabýval proporcionality omezení osobní svobody žalobce a pregnantně nevysvětlil, proč se uchýlil k jeho zajištění. V daném případě se tato argumentace žalobce zcela míjí s předmětem řízení, když by měla prostor v případě, že by

byl cizinec zajištěn za účelem správního vyhoštění. Ovšem v případě zajištění žalobce dle § 129 zákona o pobytu cizinců je přímo v odstavci 1 tohoto ustanovení konstatováno, že pokud má dojít k předání cizince na základě mezinárodní smlouvy a pokud není možné uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie žalobce zajistí s tím, že v souladu s odstavcem 3 tohoto ustanovení, pokud nelze realizovat předání ve lhůtě 48 hodin, resp. v případě průvozu leteckou cestou ve lhůtě 72 hodin, vydá o zajištění rozhodnutí. V daném případě se žalovaný zabýval otázkou, zda se na žalobce vztahuje tzv. dublinské nařízení, a dospěl k závěru, že ano. Jak bylo výše uvedeno, skutečnost, že o žádosti žalobce o azyl ve Francii již bylo rozhodnuto, nevylučuje možnost aplikace dublinského nařízení na žalobce. Vzhledem k tomu, že Česká republika nemá společnou hranici s Francií a žalobce nedisponoval cestovními doklady, které by mu umožňovaly vycestovat do Francie, dospěl žalovaný k závěru, že jsou splněny podmínky pro zajištění žalobce dle § 129 zákona o pobytu cizinců. Otázkou možnosti použití zvláštních opatření za účelem vycestování se žalovaný rovněž v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval a dospěl k závěru, že je nelze využít. Žalovaný se výslovně zabýval možností využití jednotlivých zvláštních opatření za účelem vycestování na straně 9 žalobou napadeného rozhodnutí. Vůči závěrům ohledně nemožnosti jejich využití žalobce v žalobě žádné konkrétní námitky neuplatnil. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žalovaný zcela oprávněně dospěl k závěru, že je nutné rozhodnout o zajištění žalobce a toto své rozhodnutí zcela dostatečně a konkrétně odůvodnil. Tuto námitku tedy soud rovněž shledal nedůvodnou.

35. Pro úplnost soud podotýká, že žalovaný v části žalobou napadeného rozhodnutí ve vztahu k přítelkyni žalobce S. K. uvedl, že vzhledem k nesprávně uvedenému datu narození se ji nepodařilo dohledat, a proto nelze vycházet z předpokladu, že by se žalobce u ní mohl zdržovat do dokončení řízení o jeho předání. Současně však na jiném místě žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný zohlednil, že přítelkyně žalobce S. K. se sama dostavila na cizineckou policii a poskytla jí podání vysvětlení. Ve sděleních žalobce a S. K. však byly natolik závažné rozpory včetně rozporu o tom, kde žalobce do jeho zadržení bydlel, že žalovaný dle soudu oprávněně vyhodnotil, že se v daném případě nejedná o plnohodnotné trvalé soužití dvou lidí, kteří plánují společnou budoucnost. Uvedený vztah tedy nezaručoval, že by se na adrese pobytu S. K. žalobce dobrovolně zdržoval do ukončení předávacího řízení. Skutečnost, že tento závěr, nebyl výslovně uveden v části, kde žalovaný hodnotil možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle soudu nezakládá takovou vadu, která by způsobovala nezákonnost rozhodnutí. Proto v uvedené skutečnosti neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
36. Dále žalobce zcela obecně konstatoval, že institut zajištění je zcela mimořádný a že základním principem právního státu je rovněž zákaz svévole spočívající v zákazu nadbytečného použití jinak racionálně zvolených nástrojů regulace. K tomu soud konstatuje, že žalovaný nijak nerozporoval skutečnost, že omezení osobní svobody cizince je mimořádný institut, ale dle soudu v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečně popsal veškeré skutečnosti, na základě kterých dospěl k závěru, že je nutno žalobce zajistit. Rovněž délka zajištění byla dle soudu stanovena v souladu se zákonem a judikaturou.
37. Pro úplnost soud poznamenává, že žalobce uplatňoval ve své žalobě žalobní body velice obecné a nekonkrétní. Kvalitě a konkrétnosti uplatněných žalobních bodů odpovídá i konkrétnost jejich vypořádání ze strany soudu. Na obecné námitky mohl soud reagovat rovněž pouze v obecné rovině.

38. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že veškeré námitky žalobce jsou nedůvodné, a proto soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 3. března 2025

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce